

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 488/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Alušicom, M. Madačova 1/A, Ružomberok, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tos 15/2016 zo 16. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 15/2016 zo 16. februára 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 9. mája 2014 podal sťažovateľ na Okresnom súde Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) návrh na prepustenie z ochranného psychiatrického liečenia. Uznesením z 1. júla 2014 okresný súd návrh sťažovateľa zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením z 22. júla 2014 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd o návrhu sťažovateľa opätovne rozhodol uznesením č. k. 9 Nt 8/2014-62 z 21. októbra 2014.

Krajský súd aj toto rozhodnutie na základe sťažnosti sťažovateľa zrušil uznesením č. k. 1 Tos 99/2014-79 zo 16. decembra 2014 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V poradí tretíkrát okresný súd o návrhu sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 9 Nt 8/2014-173 z 24. novembra 2015 a návrh sťažovateľa na prepustenie z ochranného liečenia zamietol.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť.

Uznesením č. k. 1 Tos 15/2016-191 zo 16. februára 2016 krajský súd sťažnosť sťažovateľa zamietol.

3. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že *„pre uloženie ochranného opatrenia formou ochranného liečenia musia byť podľa zákona kumulatívne splnené tri základné predpoklady. Možno ho uložiť len tomu, kto je páchatelom činu ináč trestného, nie je pre nepričetnosť trestne zodpovedný a jeho pobyt na slobode je nebezpečný. Súd musí nepochybne uvedené skutočností dokazovať. Pritom môže prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebrané na verejnom zasadnutí, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli vykonané na verejnom zasadnutí. Tie musí sám hodnotiť, nesmie ich hodnotenie prenechať znalcom ani orgánom činným v trestnom konaní v prípravnom konaní. K všetkým vykonávaným dôkazom sa má dotknutá osoba právo vyjadriť. V odôvodnení rozhodnutia musí súd uviesť skutočnosti, ktoré boli vzaté za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov,*

ako aj právne úvahy, na podklade ktorých posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.“.

4. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd *„v konaní, na podklade ktorého uložil sťažovateľovi ochranné liečenie, nevykonal dokazovanie najpodstatnejšej skutočnosti, a to či sťažovateľ je páchatelom činu inak trestného a neumožnil dotknutej osobe, aby sa k tejto skutočnosti vyjadrila“.*

5. Sťažovateľ zastáva názor, že s otázkou spáchania činu inak trestného sa náležitým spôsobom nezaoberal okresný súd ani v konaní o uložení ochranného liečenia, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 2 Nt 14/2009, keďže *„nevykonal dokazovanie najpodstatnejšej skutočnosti, či sťažovateľ je páchatelom činu inak trestného, a neumožnil dotknutej osobe, aby sa k tejto skutočnosti vyjadrila“.* Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 14/2009 *„iba konštatoval rozhodnutie prokurátora o zastavení trestného stíhania a osvojil si jeho závery“*, čo považuje sťažovateľ z hľadiska preukázania spáchania skutku inak trestného za nepostačujúce.

6. Krajský súd sa v namietanom rozhodnutí okrem už uvedených námietok proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu nevysporiadal *„ani so závermi Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/35/2011 zo dňa 27. 12. 2012, na ktorý sťažovateľ poukazoval, a ktorý v predmetnej veci vykonal rozsiahlejšie dokazovanie...“.*

7. Sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že krajský súd vo svojom skoršom uznesení č. k. 1 Tos 99/2014-79 zo 16. decembra 2014 konštatoval, že by *„bolo žiaduce, aby okresný súd uvedenú skutočnosť náležite objasnil, keďže tak v dovtedajšom konaní neurobil“.* Uvedený právny názor podľa sťažovateľa okresný súd *„nerešpektoval a uspokojil sa s konštatovaním, že so skutočnosťou, či sťažovateľ je páchatelom činu inak trestného sa zaoberal už v minulosti“.*

8. Krajskému súdu sťažovateľ vytkol tiež to, že oproti svojmu skoršiemu rozhodnutiu iný senát totožného krajského súdu jeho sťažnosť zamietol, pričom *„v rozhodnutí neuviedol dôvod zmeny právneho názoru odvolacieho súdu. Taký postup je možné považovať*

za svojvoľný a ako taký má za následok porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.“.

9. Rozhodnutie krajského súdu považuje preto sťažovateľ za „nezlučiteľné s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé konanie“.

10. Sťažovateľ svoj sťažnostný petit formuloval takto:

„Krajský súd Žilina uznesením sp. zn. 1Tos/15/2016 zo dňa 16. 02. 2016 porušil práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy.

2. Uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 1Tos/15/2016 zo dňa 16. 02. 2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Žilina na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000,- EUR (desaťtisíc eur), ktoré mu je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. medzi mnohými napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 60/08, II. ÚS 165/2011, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 92/04).

14. V úvode ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

16. Podstata práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré toto právo vykonávajú. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. II. ÚS 63/06).

17. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

18. V kontexte s konkrétnymi výhradami sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd zdôrazňuje, že požiadavka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nepochybne zahŕňa aj požiadavku jeho ústavne akceptovateľnej kvality.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) totiž do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, pričom súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02). Len ústavne konformný výklad príslušných právnych noriem aplikovaných vo veciach sťažovateľov totiž môže plnohodnotne garantovať základné právo každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 24/00).

19. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní bolo aspoň rámcovo posúdiť, či uvedené východiská krajský súd v napadnutom uznesení akceptoval, a to z hľadiska toho, ako sa vysporiadal s konkrétnymi dovolacími námietkami sťažovateľa rekapitulovanými v časti I tohto uznesenia.

20. V odôvodnení namietaného uznesenia krajský súd uviedol:

«Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť [REDAKOVANÉ] nie je dôvodná.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Výrok o zamietnutí návrhu [REDAKOVANÉ] na prepustenie z ochranného ambulantného psychiatrického liečenia, zodpovedá tiež stavu veci a zákonu.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 74 ods. 2 veta prvá, veta tretia Tr. zák., ochranné liečenie potrvá, kým to vyžaduje jeho účel. O prepustení z ochranného liečenia rozhoduje súd.

Nadriadený súd zistil, že okresný súd v posudzovanej veci postupoval dôsledne podľa citovaných zákonných ustanovení. Dokazovaním, ktoré prvostupňový súd v konaní o prepustenie z výkonu ochranného liečenia - ochranného psychiatrického ambulantného liečenia vykonal, si vytvoril dostatočný skutkový základ pre svoje rozhodnutie.

Rozhodnutiu Okresného súdu Dolný Kubín nemožno vytknúť žiadnu chybu či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia učinil prvostupňový súd zodpovedajúcim spôsobom dostatočne a presvedčivo, a preto krajský súd v zásade na odôvodnenie napadnutého uznesenia odkazuje. Okresný súd v napadnutom uznesení veľmi podrobne rozpísal skutkové i právne dôvody, ktoré odôvodňujú zamietnutie návrhu odsúdeného na prepustenie z výkonu ochranného liečenia. Dôvody napadnutého uznesenia sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Nadriadený súd znovu pripomína, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa nadriadenému súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie.

V uvedených súvislostiach krajský súd uvádza, že dôvodom na prepustenie z výkonu ochranného liečenia môže byť najmä skutočnosť, že pominula duševná porucha alebo že zdravotný stav osoby, ktorej sa uložilo ochranné liečenie, sa natoľko zlepšil, že prestala byť nebezpečnou pre spoločnosť. Z vykonaného dokazovania (znaleckej expertízy z odboru zdravotníctvo, farmácia, odvetvie psychiatria, sexuológia) nesporne vyplýva, že [REDAKOVANÉ] trpí trvalou duševnou poruchou. Psychiatrická liečba je nevyhnutne potrebná. [REDAKOVANÉ] je k svojej duševnej poruche nekritický, nepripustí, že trpí trvalou psychickou poruchou s bludmi a považuje sa za duševne zdravú osobu. Jeho stav je stabilizovaný, avšak len vďaka trvalej liečbe. S ohľadom na uvedené, aj podľa názoru krajského súdu je nevyhnutné, aby sa aj naďalej podroboval ochrannej liečbe a aby spoločnosť prostredníctvom súdu mala kontrolu nad touto liečbou.

V súhrne všetkých vyššie uvedených skutočností, keďže v súčasnom štádiu konania nemožno konštatovať, že zanikli okolnosti, pre ktoré bolo predmetné ochranné liečenie

uložené, okresný súd správne zamietol návrh odsúdeného na prepustenie od výkonu ochranného liečenia, keďže dôvody, pre ktoré bolo uložené trvajú podľa názoru súdu aj naďalej.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o opravnom prostriedku a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v opravnom konaní.

Analýzou pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2Nt/14/2009 krajský súd zistil, že riešenie právne významnej otázky, či [REDAKOVANÉ] je „páchateľom činu ináč trestného“, bolo skúmané v konaní o uloženie ochranného liečenia. Okresný súd v právoplatnom uznesení sp. zn. 2Nt/14/2009 z 1. 12. 2009 okrem iného konštatoval splnenie podmienky, že [REDAKOVANÉ] je „páchateľom činu ináč trestného“. Nadriadený súd v súčasnom štádiu konania o prepustenie z ochranného liečenia je toho istého názoru ako okresný súd, že ak [REDAKOVANÉ] bolo ochranné liečenie právoplatne uložené v inom konaní, nemožno sa v rámci konania o jeho návrhu na prepustenie z takého liečenia domáhať preskúmania správnosti takého rozhodnutia.»

21. Podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutie krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým stavom a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

22. Sťažovateľ okrem nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu namieta aj to, že krajský súd bezdôvodne zmenil svoje stanovisko oproti predchádzajúcemu uzneseniu sp. zn. 1 Tos 99/2014 zo 16. decembra 2014. Týmto skorším rozhodnutím krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 9 Nt 8/2014 z 21. októbra 2014 a prvostupňovému súdu nariadil vykonať riadne dokazovanie týkajúce sa okolností významných pre rozhodnutie o návrhu na prepustenie sťažovateľa z ochranného psychiatrického liečenia, ktoré však podľa názoru sťažovateľa dosiaľ v potrebnom rozsahu vykonané nebolo.

23. Ústavný súd sa oboznámil aj s uznesením sp. zn. 1 Tos 99/2014 zo 16. decembra 2014 a zistil, že krajský súd vtedy nariadil okresnému súdu vykonať dokazovanie týkajúce sa zdravotného stavu sťažovateľa, a to znaleckým dokazovaním zameraným na súčasný zdravotný stav sťažovateľa. Taktiež uložil povinnosť prvostupňovému súdu, aby *„na základe dokazovania náležite objasnil, ako dospel k záveru, že sťažovateľ je páchatelom činu inak trestného“*.

24. Z už citovaného obsahu namietaného uznesenia krajského súdu č. k. 1 Tos 15/2016-191 zo 16. februára 2016, ako aj z obsahu uznesenia okresného súdu sp. zn. 9 Nt 8/2014 z 24. novembra 2015 je zrejmé, že okresný súd sa riadil pokynmi nadriadeného súdu a okrem vykonania nariadeného dokazovania zaujal tiež jasné stanovisko k otázke, či je sťažovateľ *„páchatelom činu inak trestného“*. S týmto stanoviskom sa krajský súd v plnej miere stotožnil, pričom aj zrozumiteľne vysvetlil, prečo považuje názor okresného súdu za správny.

25. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné námietky. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozhodnutia spochybňovali.

26. Ústavný súd takto dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Sťažovateľ v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, vzniesol aj námietku porušenia svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Túto však vzhľadom na jej obsah osobitne neodôvodnil (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a keďže z napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do tohto základného práva, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017